

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

Συνδρομή έτησίαι: Έν' Ελλάδι φρ. 2. Έν τῇ ἀλλοδαπή φρ 3.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 1. φύλλου εκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι καὶ προκληρωτάι

ΑΡΙΘ. 5.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1879.

Ὁ Μικρὸς ἐργάτης.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.

Παιδί μ' ερήκανε
Σ τους δρόμους μόνο,
Δίχως κανένα,
Νά τριγυρνῶ.
Και τώρα τὸ ἔρμυ
Τ' εὐχαίς σαρόνω
Κάθε σκακί
Κάθε στενό.

Μικρό ἔταν ἡμουνα,
Εἶχα μανουλα,
Σπινάκι εἶχα,
Εἶχα ἀδελφούς,
Κι' ὄληθε πάντα
Σάν ἑμορφίδα
Μιά πεταλούδα
Μεσ' εἰς τοὺς ἀνθούς.

Ἀπὸ βλα εἶχα,
Ἄχ! τὸ καυμένο,
Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο
Τὸ σκοτεινό.
Μ' ἄγροι ἔπιος
Και μαρμαίρα,
Σάν φύλλο πράσινο,
Σ τὴ γῆ γυρνῶ.

Μ' οὐδὲ τὸ σάρωμα
Συνοὶ πλαγιῶ
Μεσ' εἰς τὰ λιθάρια
Σ τὴ σκοτεινιά
Και μόνο σὺντροφι
Αὐτὸ ἀγκαλιάζω,
Γιατί δὲν ἔχω
Μόνα γλυκειά.

Κι' ἔμωσ τὸν Πλάστη
Δὲν βλασφημῶ
Αὐτὸ ἔσαν ἄλλα
Κακὰ παιδιά.
Κι' ἔταν τῆς νότιας
Μόνο περνᾶει.
Ἐλόγησ' τὸν Πλάστη
Και τὴ δουλειά.

Ὅταν, παιδί μου,
Ἦ Δυστυχία
Βάρειά πλακίση
Μὴ βλασφημῆς
Ἦ μὴ εἰς τὸν Πλάστη
Ποτέ σου μία
Λέξι προσφέρῃς
φαρμακέρᾳ.

Ἀθήνησιν 28 Ἀπριλίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΑΛΕΣΗΣ.

Η ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ὅτι μᾶς περιστοιχίζει ὀνομάζομεν μὲ
ἐν κοινὸν ὄνομα φύσιν ὁ οὐρανὸς μὲ τοὺς
λαμπροὺς τοὺς ἀστέρας, ἡ ἀτμοσφαῖρα μὲ
τοὺς πτερωτοὺς τῆς κατοίκους, ἡ γῆ τέλος
μὲ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας τῆς, μὲ τοὺς
ποταμοὺς τῆς, τὰς θαλάσσας τῆς, μὲ τὰ
ποικίλα εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων
ἀποτελοῦσι θαυμάσιον καὶ ἁρμονικὸν σύμ-
πλεγμα τῆς φύσεως, εἰς τὸ ἑποῖον πᾶς τις
ἀνακαλύπτει τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον
τοῦ Θεοῦ!

Πόσον ὠραία εἶναι ἡ θεὰ τῆς φύσεως!
ποῖός ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς
«Διαπλάσεως» δὲν εὐρέθη εἰς τὴν ἐξοχὴν
ἐν ὧρα ἔκρος, μακρὰν ἀπὸ τὸν ὄρθρον τῆς
πόλεως εἰς τὴν ὁποῖαν κατοικεῖ, καὶ δὲν ἐ-
θαύμασε τὸ ὠραῖον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, δὲν
ἀνέπνευσε τὸν καθαρὸν ἀέρα, δὲν ἔτροξε εἰς
τοὺς φράκτας, εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ νὰ συλ-
λάβῃ μίαν χρυσαλίδα πετώσαν ἀπὸ ἀνθούς
εἰς ἀνθος, ἢ κανὲν μικρὸν ἔντομον τὸ ἑποῖον
προσεπάθει νὰ κρουθῇ μετοξὺ τῶν χόρτων
τῆς γῆς, ἢ δὲν ἔκαυε μίαν ἀνθοδέσμην καὶ
δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του εὐθυμὸς καὶ
εὐχαριστημένος;

Πόθεν προῆλθεν ἡ εὐχαριστία τοῦ αἵτη;
Βεβαίως ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς ἐξο-
χῆς, ἡ θεὰ τῆς ὠραίας φύσεως ἐνέπνευσαν εἰς
τὴν ψυχὴν του τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν εὐχα-
ριστήσιν. Διατί ὅμως ἡ ἐξοχὴ νὰ εἶναι τό-
σον ὠραία καὶ νὰ μᾶς ἐμπνέῃ τόσιν εὐχα-
ριστήσιν; διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ὠραιότης αὐτῆ,
μικροὶ μου φίλοι, εἰς τὴν ἐξοχὴν, πρέπει
νὰ ὑπάρχῃ μία τάξις, μία ἁρμονία μεταξὺ
τῶν διαφόρων μερῶν αὐτῆς. Πᾶν ὅτι εἶναι
ἐν τάξει καὶ ἐν ἁρμονίᾳ εἶναι ὠραῖον. Πα-
ρατήρησον τὴν οἰκίαν σου ἐσωτερικῶς καθ'
ἐκάστην πρῶταν, ὅταν ἐγείρῃσαι ἐκ τῆς κλι-
νης· τὰ πάντα εἶναι εἰς ἀταξίαν, τὰ πάν-
τα εἶναι ἄνω κάτω, ὅταν ὅμως ἀρχίσῃ ὁ
καθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸ ἔργον του, ὅταν πε-
θῶσι τὰ πάντα εἰς τὴν θέσιν των, ὅταν
δηλαδὴ ἐπανέλθῃ ἡ τάξις καὶ ἡ ἁρμονία,
τότε ἡ ὠραιότης ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰ-
κίαν σου καὶ σὺ εὐχαριστῶσαι νὰ τὴν βλέ-
πῃς καὶ νὰ μένῃς ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπίσης,

φίλοι μου, καὶ εἰς τὴν φύσιν τὸ πᾶν φαί-
νεται ὠραῖον, διότι τὸ πᾶν εἶναι ἐν τάξει
καὶ ἁρμονίᾳ, τὸ πᾶν ἐργάζεται καὶ τὸ ἐν
βοηθεῖ τὸ ἄλλο! Πῶσαι ὅμως ἐργασίαι γί-
νονται τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουσιν
ἢ καὶ ἂν τὰς βλέπωσι πολλοὶ δὲν τὰς ἐν-
νοῦσι!

Ἐπέφθης ποτὲ, μικρὲ μου φίλε, πόσον
εὐεργετικὸς σοῦ εἶναι ὁ ἥλιος; αἱ θερμαὶ
καὶ λαμπραὶ ἀκτίνες του εἶναι ἀπαραίτη-
τος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τῆς
ὠραιότητος τῆς γῆς. Φαντάσθητι ἂν ἔλει-
πεν ὁ λαμπρὸς αὐτὸς φωστῆρ, ὁποῖον σκό-
τει ἤθελε καλύψει τὴν γῆν! καὶ ὄχι μόν-
ον τοῦτο, ἀλλὰ οὔτε τὰ φυτὰ, οὔτε τὰ
ζῶα, οὔτε οἱ ἄνθρωποι ἀνευ αὐτοῦ θὰ ἠδύ-
ναντο νὰ ὑπάρξωσιν. Τὴν νόκτα στερούμε-
θα ἡμεῖς τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου καὶ ἀμέσως
τὸ πᾶν ἠσυχάζει, τὸ πᾶν παραδίδεται εἰς
τὸν ὕπνον, ἄμυθως ἡ χαρὰν γῆ ἀρχίζει νὰ
μᾶς ἀναγγέλλῃ ἔτι ὁ ἥλιος, ὁ λαμπρὸς μας
εὐεργέτης ἐργεταὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ, ἀμέσως
τὸ πᾶν ἐγείρεται, τὰ πτηνὰ ἀρχίζουν νὰ
ἀδῶσι, τὰ φυτὰ ἀνοίγουν τὰ ἀνθη των,
ὡς νὰ προητομαζώντο διὰ τὴν ὑποδοχὴν
τοῦ φωστῆρος καὶ εὐεργέτου των.

Πόσας φορές δὲν θὰ δυσχεραστήθῃς, διότι
ἡ βροχὴ σὲ ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃς
εἰς τὸν περίπλεκτόν σου; καὶ μολεκαῦτα αἰ-
σταγόνες ἐκείναι τοῦ ὕδατος εἶναι εὐεργε-
τικαὶ καὶ στέλλονται εἰς τὴν γῆν ὡς δῶ-
ρον τοῦ οὐρανοῦ! Ἄνευ τῆς βροχῆς ἡ γῆ
θὰ ἐξηραίνετο· οὔτε τὰ ὄρη θὰ εἶχον δάτη,
οὔτε οἱ ἀγροὶ μας φυτὰ καὶ ἀνθη, καὶ ἐ-
πόμενος τὰ ζῶα μὴ ἐβρίσκοντα τροφήν θὰ
ἀπέθνησκον, καὶ μετ' αὐτῶν θὰ συναπέθνη-
σκαι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ὑπάρχουσι μερικαὶ χῶ-
ραι εἰς τὴν γῆν λεγόμεναι ἐρημοί. Τοιαῦ-
ται χῶραι ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ
τὴν Ἀμερικὴν τὰς ὁποίας ἐκ τῆς Γεωγρα-
φίας θὰ ἴκοῦσάτε. Αἱ ἔρημοι αὗται εἶναι
μεγάλαι ἐκτάσεις ἄμυρον εἰς τὰς ὁποίας
οὔτε φυτὸν οὔτε ζῶον κατοικεῖ· ἐκεῖ οὐδέ-
ποτε βρέχει. Καὶ ποῖα θὰ ἦτο ἡ ἀνάγκη
τῆς βροχῆς εἰς τὰς ἀκατοικήτους ἐκεῖνας
χῶρας; Ἦ πολὺτιμος βροχὴ ἀδικῶς ἤθελεν
ἐξοδευθῆ ἐκεῖ, ἂν ὁ Θεοῦ δημιουργὸς δὲν ἐφρόν-

τιζε τόσον ὥστε νὰ στέλλῃ τὴν βροχὴν του
ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀνάγκη αὐτῆς; καὶ δι' αὐ-
τὸ τὰ σύννεφα φεύγουσι τοὺς ἀκάτους
ἐκεῖνους τόπους, καὶ τρέχουσι νὰ χύσωσι τὰς
πολυτίμους σταγόνας των ἐκεῖ ὅπου ἡ ὑ-
πόφορος γῆ ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν διὰ νὰ βλα-
στήσῃ φυτὰ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὰ ζῶα καὶ
τοὺς ἀθρώπους!

Βλέπετε πόσον φροντίζει ὁ οὐρανὸς διὰ
τὴν γῆν καὶ τὴν βοήθει; Ἀλλὰ μήπως καὶ
τὰ πλάσματα τῆς γῆς δὲν φροντίζουσι καὶ
δὲν βοηθοῦσι τὰ ἐν τῷ ἄλλο; Ὅχι· κισσὸς εἶναι
ἐν φυτὸν τῆς ἐξοχῆς, δίδει πολλοὺς κλά-
δους, ἀλλὰ λεπτοὺς οἱ ὅποιοι εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ ὑψωθῶσιν ὅπως τὰ ἄλλα φυτὰ, ἂν
δὲν ὑπάρχῃ πλησίον κανὲν δένδρον εἰς τὸν
κορμὸν του ὁποῖον νὰ περιτυλιγῶσιν. Ὡς ἐκ
τούτου ὁ κισσὸς θεωρεῖται ὡς τὸ σύμβω-
λον τῆς φιλίας, διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρ-
ξῃ μόνος του, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκην ἐνὸς ἄλλου
δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ στηριχθῇ, ἔχει
δηλαδὴ ἀνάγκην φίλου. Εἰς ἄλλας χῶρας
ψυχρὰς ὅπου οἱ τριφεροὶ κλάδοι τῶν δέν-
δρων ἤθελον ἐκ τοῦ ψύχους μαρνανθῆ, ἐπρο-
νόησεν ὁ Πλάστης νὰ τοὺς ἐνδύτῃ Βεβαίως,
ἐκεῖ ὑπάρχοι μερικὰ ἄλλα μικρὰ χόρτα,
τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσι βρύα καὶ τὰ ὁποῖα
δὲν φυτρώνουσι ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως ὅλα τὰ
ἄλλα φυτὰ, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τοὺς κορμούς
τῶν μεγάλων δένδρων τοὺς ὁποίους περι-
καλύπτουσι καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀμοιβαίως
καὶ τὰ φυτὰ αὐτὰ διατηροῦνται καὶ τὰ
μεγάλαι δένδρα προφυλάττουσιν ἀπὸ τὴν
καταστροφὴν τὴν ὁποῖαν ἤθελε προξενήσῃ
εἰς αὐτὰ τὸ ψύχος τῆς ἀτμοσφαιρῆς.

Τὰ φυτὰ εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν β-
παρξίν τόσον ζώων ἡμέρων λίαν χρησίμων
εἰς τὸν ἄνθρωπον. Χωρὶς τὸ χόρτον τῆς γῆς
οὔτε πρόβατα, οὔτε βόες, οὔτε ἵπποι, οὔτε
τόσα ἄλλα πολὺτιμα ζῶα θὰ ὑπῆρχον. Τὸ
ἀνθος, μικρὲ μου φίλε, τὸ ὅποιον τόσον θαυ-
μάζεις διὰ τὰ ζωηρὰ χρώματά του καὶ
τόσον πολὺ ἀγαπᾶς διὰ τὴν ὠραίαν εὐω-
δίαν του δὲν ἐπλάσθη μόνον διὰ λόγον
ὠραιότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ δέσῃ ἕνα καρπὸν
ὁ ὅποιος θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ, καὶ ἀκόμη τὸ
ἀνθος εἶναι τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἡ με-

λισσα, ή χρυσαλίς και τόσα άλλα έντομα εύρίσκουσι τήν τροφήν των και τὰ όποια αποθνήσκουσιν όταν και τὰ άνθη μαρτυρώσιν!

Τώρα έκ των ελίγων αυτών τα όποια είπον δύνανται να έννοήσωσιν οι μικροί άναγνώσται ατής διαπλάσεως των παιδών ή οποία τάξις και άλληλοβοήθεια ύπάρχει εις όλην τήν φύσιν. Η τάξις και ή άλληλοβοήθεια αυτή είναι αδιάκοπος ούδέποτε ο ήλιος λησμονεί να άνατείλη και να μάς χορηγήσῃ τας θερμάς και ζωογόνους ακτίννας του, ούδέποτε ο ουρανός έγκαταλείπει τήν γήν χωρίς να τή αποστείλῃ τήν δρόσον του και τήν βροχήν του, ούδέποτε τὸ δένδρον άννάται να χορηγήσῃ εις τὸν κισσόν τὸν κορμὸν του πρὸς ύποστήριξιν, οὔτε τὸ άνθος κλείει πρὶν ἢ ἡ μέλισσα ἢ ἡ χρυσαλίς βοσκήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ. Διὰ τούς λόγους αὐτούς ἡ τάξις και ἡ αρμονία βασιλεύει εις τήν φύσιν και ὁ άνθρωπος αίσθάνεται ευχαρίστησιν και τέρψιν εις τήν θέαν αὐτῆς. Τοιούτρόπως και σεις, μικροί μου φίλοι, ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς λάβετε παράδειγμα εις τὸν βίον σας. Ἐχετε τάξιν και αρμονίαν εις τὰς ἐργασίας σας, μὴ δυστάξτετε να παρέχητε τήν δυνάμιν σας πρὸς ύποστήριξιν των αδυνάτων, καθὼς τὸ ἰσχυρὸν δένδρον ύποστηρίζει τὸν αδύνατον κισσόν και μὴ ἀρνήσθε να δίδητε τὴν συνδρομήν σας και τὴν ἐλεημοσύνην σας εις ἐκείνους οἱ όποιοι άνευ αὐτῆς δὲν δύνανται να ζήσωσι, καθὼς τὸ άνθος δὲν άνδίσταται ὅπως τραφῇ ἀπ' αὐτοῦ ἡ μέλισσα και ἡ χρυσαλίς. Τότε, ἐάν τοιούτοτρόπως διάγητε τὸν βίον σας, θὰ ἔχετε πάντοτε σύντροφον τὴν ευχαρίστησιν και τὴν εὐτυχίαν.

Μ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΜΗΤΗΡ ΜΟΥ.

Πα δια, παρατηρήσατε τούς οφθαλμούς της, ακούσατε τήν γλυκείαν φωνήν της, προσέξατε να έννοήσητε ὅποιαν ευχαρίστον αίσθησιν σὰς προξενεί και ή άπλουστάτη χειραψία τῆς μητρικῆς χειρός. Κάμετε δια αφέρους τοιαύτας παρατηρήσεις ἐφ' ὅσον άκόμη ἔχετε τὸ πολυτιμότευτον τιῦτο δώ-

ρον—τήν φιλόστοργον μητέρα. Ἴδετε τούς οφθαλμούς της! Δέν αναγινώσκατε ἐντός αὐτῶν τήν υπερβολικὴν ἀγάπην, ἢ ἡ καρδιά της τρέφει πρὸς τὸ τέκνον της; Δέν ακούετε με πόσην γλυκύτητα σὰς ὁμιλεῖ και δέν βλέπετε με πόσην ἀγαθότητα σὰς παρατηρεῖ; Ἐκ πάντων τούτων δέν αίσθάνεσθε μεγάλην ἀνακούφισιν εις τὰς θλίψεις σας;

Ὅσους φίλους και ἀν ἀποκτήσητε εις τὸν μετέπειτα βίον σας, ὅσον προσφιλεῖς και ἀν σὰς εἶναι οὔτοι, και με ὅσον εὐκρινειαν και ἀν σὰς ἀγαπήσωσιν, οὔδέποτε ὁμως θέλετε εὖρει τοιαύτην ἀφοσίωσιν και τσαούτην στοργήν, ὅποιαν ἡ μητρικὴ μόνον καρδιά δύναται να σὰς προσφέρῃ. Πολὺ συχνά, καλοί μου ἀναγνώσται, ἐν τῷ αγωνιώδη τούτῳ βίῳ στεναζῶ δοάκις ἐνθυμῶμαι τὴν γλυκείαν ευχαρίστησιν, τὴν ὅποιαν ἡ σθανομένη ὁπότεν καμμίαν νύκτα ἐξηπλωμένος εις τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός μου, ἤκουον κανὲν τερπνὸν διτήρημα ἀνάλογον τῆς ἡλικίας μου, τὸ ὅποιον με τὴν τρυφεράν και ἀκούραστον φωνήν της ἀνεγίνωσκε χέρον ἐμοῦ.

Πῶς δύναμαι να λησμονήσω τὰ θελκτικὰ βλέμματά της, τὰ ὅποια ἔριπτεν ἐπ' ἐμοῦ ὁπότεν ὁ ὕπνος με ἔκυριε; Δύναμαι να μὴ ἐνθυμῶμαι τὸ εἰρηνικὸν ἐκείνο φίλημα τὸ ὅποιον ἐκάστην νύκτα μοι ἔδιδε; Πολλὰ ἔτη παρήλθον ἀφότου ἐθάψαμεν αὐτὴν αὐτὴν πλησίον τοῦ πατρός μου ἐντός τοῦ νεκροταφείου, ἀλλὰ εἰσέτι ακούω τὴν φωνήν της ἀπὸ τοῦ τάφου και νομίζω ὅτι οἱ οφθαλμοί της με προσέχουσιν ὁπότεν ἐπισκέπτομαι τούς τόπους, τούς ὅποιους πρὸ πολλοῦ καθιέρωσα εις ἀνάμνησιν τῆς μητρός μου. . . . *

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Μικροί μου ἀναγνώσται, ακούσατε τὴν θλιβεράν ταύτην ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν οὔδέποτε πρέπει να λησμονήσητε

Ἐίχομεν εἰσέλθει ἐντός σιδηροδρομικῆς ἀμάξης και ἀνησυχῶς ἀνεμένονεν τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀπὸ Πειραιῶς. Ἀπὸ τῆς ἀτμαμάξης ἤκούσθη ὁ συνήθης συριγμός, εις σημεῖον ἀναχω-

Ἡ Μήτηρ μου.

ρήσεως, και ἡ ἀμαξοστοιχία ἐτέθη εις κίνησιν, ὅτε αἰφνης ἀνοίγεται βιαιῶς ἡ θύρα τῆς ἀμάξης μας και εἰσέρχεται νέα τις γυνή! Οἱ οφθαλμοί της ἦσαν βουρκαωμένοι ὡς να εἶχον κλαύσει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τῆς ἐκάμαμεν θέσιν διὰ να καθήσῃ και, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τούς δύο μικροὺς σάκκους οἱ όποιοι ἐμπριεῖχον τὰ βούξά της, μάς εἶπεν ὅτι ἐρχεται ἀπὸ τὴν Σμύρνην διὰ να παρηγορήσῃ τὴν ἐν Ἀθήναις εὐρισκομένην γραῖαν μητέρα της ἣτις εἶνε ἀπαρηγόρητος διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της. Ἐπειδὴ τὴν

εἶδομεν πρόθυμον να ἔμιλῃ, τὴν τρωτήσαμεν ἐκ ποίας αἰτίας ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ της.

— Ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέθανε τρελλή! ἀπήντησε στεναζούσα ἡ ξένη. Πρὸ δύο ἐτῶν ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἔλθει εις Ἀθήνας μετὰ τῆς τρελλῆς και μετὰ δύο άλλων γυναικῶν, αἰτινες ἐφύλαττον αὐτήν. Ἐπαθή ὁμως αδύνατον να ἰατρευθῇ και πρὸ δεκατessάρων ἀκοιῶς ἡμερῶν ἀπέθανεν ἡ ατυχῆς ἀδελφὴ μου. . . .

Τὰ δάκρυα κατεπλημμύρισαν τούς οφθαλμούς τῆς γυναικός, και οἱ λυγμοί διέ-

λοφαν την διήγησίν της. "Ότε δέ μετ' ἄλιγον ἢ συγκληθείς της αὐτῆ παρήλαθε, τὴν ἤρωτήθη:

— Ἀπό ποίαν αἰτίαν ἐτρέλλαθῆ ἢ ἀδελφῆ σας, κυρία;

— Ἀπό φόβον.

— Διηγήθητέ μας, σὰς παρακαλώ, ὅλην τὴν ἱστορίαν, τῆ εἰπόν.

— Εἶχον ἀγαθροῦς τὴν ἀδελφὴν μου εἰς Σμύρνην μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας. Καὶ διὰ τοῦτο με ἠγάπα παρὰ πολὺ. Ἐκτός τῶν ἄλλων προτροπῶν τὰ ὅποια εἶχεν, ἦτο καὶ ἐνάρετος κόρη, ἔγραψε καὶ ὀρειοὺς στίχους. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς της εἰς τὸ σχολεῖον ἐδιδάσκειτο κατ' οἶκον τὴν γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Μίαν ἐσπέραν ἐνὸς ἐμελέτα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὃ ἀνεμὸς ἐβάθεσε τὴν λάμπαν της. Ἐκείνη ἐκρούσε τὸν κωδῶνα διὰ νὰ τῆς φέρουσ φῶς, ὅτε ἀφ' ἑνὸς ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται μιὰ μορφή κεκαλυμμένη με λευκὴν σινδόνην. Ἐνόμισεν ἡ ἀδελφὴ μου ὅτι ἐβλεπεν ἐνώπιόν της κανὲν φάντασμα, καὶ ἐφοβήθη τόσον πολὺ ὥστε ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὅτε τὴν ἀνεσηκώσαμεν εἶχε χάσει τὸ λογικὸν της. . .

Τί νομίζετε ὅτι ἦτο τὸ φάντασμα; Ἦτο μιὰ ἀνήγιστος κόρη ἡ ὅποια εἶχε τυλιχθῆ μετὰ λευκὰ χάριν ἀστείότητος! Δυστυχῆς ἀδελφῆ μου, πόσον σοῦ ἐκόστισεν ὁ ἀνόητος αὐτός ἀστείος! Ἐκτοτε καὶ τὸ παραμικρὸν τῆ ἐπροξένει φόβον θανατηφόρον. φαντάσθητε πόσῃ μεγάλῃ θλίψιν ἦσθα νόμεθα πάντες ἐν τῇ οἰκίᾳ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραφροσύνης της ἀδελφῆς μου! Ἡ μήτηρ μου μοι ἔγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της ὅτι ὁ θάνατος της ἀδελφῆς μου ἦτο ἀληθὴς σωτηρία διὰ μιάν τρελλήν, μοι φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ δράκρυά μου οὐδέποτε θὰ δυνήθω νὰ τὰ σταματήσω. . .

Ἀγαπητὰ μοι παιδιὰ, ἡ θλίβερά αὕτη ἱστορία μὰς διδάσκει ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ παίζωμεν τρομάζοντες τοὺς ἄλλους. Τὰ τοιαῦτα ἀστεῖα, δυστυχῶς γινόμενα πρὸς συχνὰ ὑπὸ ἀνθρώπων ἀμαθῶν καὶ βαρβάρων, ἐπροξένησαν τόσα πολλὰ δυστυχήματα, ὥστε εἶνε εὐδύνατον νὰ τὰ κριθώσωμεν.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Μ. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ Ε'

Εἰς τὰς ἀρχὰς ὅλη ἡ οἰκογένεια ἡ θεία, ἐν ὄσῳ ἀκόμη ἦτο μικρά, ἔμενε πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπολλαπλασιάσθησαν τοῦ νὰ μείνωσι πλέον τόσοι θεοί, ἀφ' οὗ μάλιστα ἕκαστος ἤθελε νὰ εἶνε, καθὼς λέγουσιν, τοικοκύριος. Ἀπεφασίσαν λοιπὸν νὰ μοιρασθῶν ὅλον τὸν κόσμον, καὶ καθεὶς νὰ λάβῃ μέρος ἀνάλογον τὸ ὅποιον νὰ προστατεύῃ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ τρέφῃται. Ὅθεν ἄλλος ἐπέβλεπε τὰ τοῦ Οὐρανοῦ, ἄλλοι πολλοὶ ἐμοιράσθησαν τὴν γῆν, ἄλλος ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς θαλάσσης, καὶ ὅλα αὐτὰ, ἐνοεῖται, βεβαιωτὸν ἀπὸ ὀχι ὀλίγα μαλώματα. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπετελέσθη μιὰ τάξις θεῶν, ἡ λεγομένη πρώτη, εἰς τὴν ὅποιαν θὰ ἴδωμεν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὅλα τὰ ἔθνη γενικῶς ἐλάτρευον καὶ οἵτινες ἀπεφασίζον διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου συναθροίζομενοι εἰς συνεδριάσιν, ἐπάνω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον ἐλάμβαναν τὰ δραστικὰ των καὶ τὰ ἀναψυκτικὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐπιτηδεῶν ὑπηρετῶν ἀθανάτων.

Ἐπῆρχον καὶ ἄλλα τινὰ θεῖα ὄντα τὰ ὅποια δὲν εἶχαν τόπον εἰς τὰς συνεδριάσεις ἐκείνας, ἀλλὰ διέμενον ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τῶν ἀνθρώπων εἰς στενωτέραν ἐμψυκόμενα σχέσιν αἰθεότητες αὐταὶ ἦσαν οἰονεὶ ἀπεσταλμένοι πληρεξούσιοι ἀντιπρόσωποι τῆς μεγάλης τῶν θεῶν Βουλῆς, ἀπετέλουσιν τὴν δευτέραν τάξιν καὶ ἐκαλοῦντο ἐπιγίαιοι θεοί.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς θεοὺς ἐπέσθησαν εἰς τὰ δίκτυα τῶν πονηρῶν ἀπογόνων τῆς Γῆς καὶ συχνὰ πυκνὰ θὰ τοὺς ἴδωμεν μῆρα νύκτα ἄλλοτε μὲν καταβαίνοντας ἀπὸ τὸ ὄψος τῶν εἰς συνάντησιν τῶν θυγατέρων τῶν θνητῶν, ἄλλοτε γλυκοτραγοῦσοντας κάτωθεν τοῦ παραθύρου εὐτυχῶς τινος θνητῆς καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τέλους γάμουσιν συνάπτοντας καὶ διακηδάζοντας ἐδῶ κάτω, ὡς εἰς μιάν ἐξοχὴν των. Ἐκ τῶν γάμων τούτων προήλθεν ἡ τρίτη τάξις τῶν θεῶν ὄντων, ἡ τῶν λεγομένων ἡρώων ἢ ἡμιθεῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον μὲν θεῖαν τὴν καταγωγὴν (ἐκ πατρὸς ἢ ἐκ μητρός), ἀλλ' ὡς με-

τέχοντες καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐργάζοντο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον παντοῖα ἔργα· οὐδὲ ἐντρέποντο διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἦσαν θεῶν παιδιὰ, ὅπως μερικοὶ τὴν σύμμετρον, χωρὶς νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι εἶνε ἀνθρώποι, καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτοι διὰ νὰ ζήσουν πρέπει νὰ ἐργάζονται, ἀμελιῶσι τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς μεγάλα μόνον ὀνόματα στηριζόμενοι καὶ οὕτως ἀμαθεῖς μένοντες. Παιδί! παιδί!

Ἄντροπὴ δὲν ἔχει ἡ δούλειά,
ἀν εἰς ἀργὸς ἄντροπὴ σου.

Αὗται εἶνε αἱ τρεῖς τάξεις τῶν θεῶν οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν πρὸ τῶν ἀνθρώπων πάντοτε, ἔζησαν ὅμως αἰωνίως ὡς ἀθάνατοι. Τότε εὐθὺς ἤρχισεν ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν τόσον καλοὶ καὶ δίκαιοι, τόσον ἐνάρετοι καὶ ἀπλῆς, ὥστε οὔτε δικαστηρίων οὔτε ἄλλων ἐνοχλήσεων ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην. Καὶ ποίαν ἀνάγκασιν ἀληθῶς δὲν εἶχον ἐκεῖνοι οἱ ἀνθρώποι; Ἡ ζωὴ των ἦτο αἰώνιον ἔαρ, ἡ γῆ περίε χωρὶς τὸ παρά μικρὸν σφάλισμα εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτοὺς τόσα ἀγαθὰ, εἰς τὰς παιδιὰδας ἔτρεχον ποταμοὶ γάλακτος. Διὰ ὅλα ταῦτα ἡ ἐποχὴ αὕτη ὀνομάσθη χρυσοῦς αἰὼν.

Δὲν ἐβράδυναν ὅμως νὰ ἔλθουν ἔς τὰ χεῖρα μετὰ ὅλα τὰ καλά τὰ ὅποια εἶχον καὶ τὸ παραδείγμα ἐδῶκαν οἱ θεοί. Διότι φυσικὰ ὅτι ὁ μεγαλύτερος κάμνει ἐκεῖνο καὶ ὁ μικρότερος θὰ ἀκολουθήσῃ εἰς δηλ: τῶν ἀπογόνων τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Ζεὺς, ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ βασίλειον τὸν πατέρα του τὸν Κρόνον. Τὴν ἀγνωμοσύνην ταύτην λαβόντες παράδειγμα οἱ ἀνθρώποι καὶ μιμηθέντες ἀπόλεσαν τὴν πρώτην ἀγνοητῆτά των, ἔχασαν ὅλην τὴν εὐτυχίαν των, ἐκτός δὲ ταύτου περιέπεσαν εἰς ὅλας τὰς ἀσθενείας αἱ ὅποιαί πολλαὶ ἀριθμοῦνται ἀπὸ τότε. Αἱ βλέβαι αἱ προερχόμεναι ἀπὸ τὰς ἐπενεργείας τῆς ἀτμοσφαιρας τὸν ἔκαμαν νὰ εὕρῃ τὰς ἐνδωμασίας. Ἐκτός τούτου ἡ γῆ τὸν ἀπειστράφει διὰ τὰς πράξεις του, καὶ δὲν παρῆγεν εἰς αὐτὸν πλέον ἀφθονα τὰ δῶρά της εἰμὴ μετὰ κόπου, λιπαινομένη καὶ μαλακυνομένη ἀπὸ τὸν στάζοντα ἰδρώτά του. Ἡ περιόδος αὕτη εἶνε ὁ ἀργυροῦς αἰὼν.

Ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐτρέπη εἰς τὴν κακίαν, ἐδόθη εἰς πᾶν εἶδος ἐγκλήματος καὶ εἰς κριδας, αἵτινες ἀπῆρσαν τὴν σύστασιν τῶν δικαστηρίων, καὶ τὴν εὐρεσιν τῶν τιμωρῶν αἵτινες χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης τοῦ χαλκοῦ δηλ: αἰῶνος.

Εὐθὺς μετὰ ταῦτα κατεπλημύρησαν τὸν κόσμον ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη, ἡ προδοσία, ἡ φιλοπλουτία κ.τ.λ. κατὰ τὸν λεγόμενον σιδηρῶν αἰῶνα.

Διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην ὠργίσθη φοβερά ὁ τότε διοικῶν αὐτὸν Ζεὺς, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀποφασιζεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν κακίαν ἀπαξ διὰ παντός. Ὡς μόνον κατάλληλον μέσον ἐθεωρήθη ὁ κατακλιςμός, διὰ τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ γῆ ἐκολύμβησεν εἰς τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τῶν καταρρακτῶν αὐτοῦ καταρρεῦσαν. Δύο μόνον ἀνθρώποι δίκαιοι καὶ ἐνάρετοι (τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ ὁ θεός) ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ταύτην κλεισθέντες ἐντὸς κιβωτοῦ, ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ γυνὴ του Πύρρα. Τὸ κιβωτοειδὲς πλοῖον τῶν ἐσταματήσεν ἐπάνω εἰς ὄρος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος τὸ ὅποιον τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Παρνασσός (σήμερον Ἀλακούρα).

Χαμηλὰ ἐκεῖ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τούτου ἔμενον ἐρμηνεύουσα τὰς θελήσεις τῶν θεῶν ἡ θεὰ Θέμις. Μόλις κατήλθον τὸ ὄρος ἠρώτησαν ταύτην περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐπάγετε, εἶπεν ἐκείνη, καλύψατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, λύσατε τὰς ζώνας τῶν ἱματίων ὑμῶν, καὶ ρίψατε ὅπισθεν ὑμῶν τὰ ὄστα τῆς μεγάλης γενετήρας. Κατ' ἄρχας δὲν ἐνόησαν τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς θεᾶς, μόλις δ' ἐπειτα κατενόησαν ὅτι μεγάλη γενετέρα ἦτο ἡ κεινὴ τῶν ἀνθρώπων μήτις ἡ Γῆ, ὄστα δ' αὐτῆς οἱ λίθοι. Ἐσπειραν λοιπὸν λίθους καθὼς τοὺς εἶπε καὶ, ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἀπὸ μὲν τοὺς λίθους τοῦ Δευκαλίωνος ἐξεφύτρωσαν ἄνδρες ἀπὸ δὲ τοὺς τῆς Πύρρας γυναῖκες. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὠνομαζήθη τὸ πρᾶγμα, καὶ ἡ κακουργία δηλ: τῶν ἀνθρώπων ἐτιμωρήθη καὶ νέους ἡ Γῆ ἐδέθη ἀνθρώπους, περὶ τῶν ὁποίων δὲν μὰς μέλει τόσον πολὺ ἀφ' οὗ ἀπεφασίσαμεν νὰ συναναστραφώμεν μετὰ τοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ ἴδωμεν εὐθὺς

ἀμέσως πλέον, ὕστερον ἀπὸ τόσας ἀναβολάς, διὰ τὰς ὁποίας δὲν πιστεύω νὰ δυσηρεστήθης οὔτε νὰ μοῦ ἐκἀκίωσες, ἀφ' οὗ ἔμαθες τόσα ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν περαιτέρω διατριβὴν καὶ πορείαν μας.

I. X. Δ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

4.—Ο ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

(Κατὰ Ματθ. κεφαλ. ιγ' 44—48)

Ἔνας, παιδί μου, ἀμπελοργὸς μὲ μάτι ἀποστα-
 Σὲ ξένου ἀρχόντα ἀγρό [μένο
 Ἄφθονο ἔβρισκε θησαυρὸ
 Σ τὰ χώματα θαμμένο,

Μάταια ξενος ὁ ἀγρός, ὁ πλούτος ἦταν ξένος,
 Γ' αὐτὸ κ' αὐτὸς ἀπ' τὴν πολλὴ
 Χαρὰ ποῦ εἶχε τὰ πουλεῖ
 Ὅσα εἶχε ὁ καυμένο,

Καὶ πηλαῶ 'ς τὸν ἀρχόντα, τὴν ἀμπελο ἀγοράζει,
 Καὶ πάλι ὀλόχαρος πετᾷ
 Τὸν θησαυρὸ του νὰ κητῆ,
 Τὸν πλοῦτο νὰ θαυμάζη.

Μικροὶ μου φίλοι, θησαυρὸς καθ' ἑρῆτος ὅαν κρυ-
 Ἐ τοῦ Πλάστη εἶν' τὴν κατοικίαν, [σιτέλλι
 Ἐκείνος ἔχει κλειδὸν ὁμορφίαν,
 Πληθὺν ζηλεμένα κέλλη.

Αὐτόν, αὐτὸ κητᾶτε, νὰ κλείτε 'ς τὴν καρδίαν
 Αὐτός, παιδιὰ μου, ὀηγεῖ, [σας.
 Ὅταν προβαίνει ἡ αὐγὴ,
 Τὰ θεῖα βήματά σας.

Ὅλα γι' αὐτόν ἄς γάσεται, τὸ πᾶν γιὰ τὴν θρησκείαν
 Τίποτε, τίποτε, παιδιὰ,
 Δὲν ἔχει τόση ὁμορφία
 Ὡς τοῦ Θεοῦ ἡ λατρεία.

N. Γ. ΗΓΓΑΕΣΙΣ.

ΘΑ ΤΟ ΕΝΘΥΜΩΜΑΙ!

Ἀγαπητοὶ μου μικροὶ παῖδες καὶ κορά-
 σαι, τώρα ἔχω κἄτι τι νὰ σὰς εἶπω τὸ ὁ-
 πεῖον νομίζω ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι εἰς ὅλην
 μου τὴν ζωὴν. Ὅσον ἐπιθύμωμαι νὰ τὸ ἐ-
 βλέπετε καὶ σεις; διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι
 τόσον ἠθέλατε χαρὰ ὅπου ἔχετε ἀγαθοὺς
 γονεῖς καὶ εὐθυμὸν οἰκογένειαν, ὅσον θὰ ἐ-

λυπείσθε δι' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα
 οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὴν εὐτυχίαν ταύ-
 την. — Μίαν ἡμέραν (δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀ-
 κριβῶς ποῖαν) ἐνθ' ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸν ἐ-
 σπερινὸν μου περιπάτον, διότι τώρα τὸ
 κλοκαῖρι καὶ μάλιστα ἀφ' ὅτου ἀρχίζει ἡ
 ἀνοιξίς κάμνω δύο περιπάτους καθ' ἡμέραν,
 ἓνα τὴν πρωτὴν πρὶν ἀκόμη ἀνατεῖλῃ ὁ ἥ-
 λιος, — ὁ ἑπίεις παρετήρησα ὅτι μὲ ὠφε-
 λεῖ καὶ περισσώτερον ἀπὸ τὸν ἐσπερινόν, —
 καὶ ἓνα ἄλλον τὸ ἑσπέρας ἡμισίαν ὥραν
 πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἀρκετὰ μα-
 κρυνὸς περιπάτους καὶ πάντοτε εἰς ὥραν
 τινα ἐξοχὴν ἐνθ' λοιπὸν ἐπέστρεφον ἀπὸ
 τὸν περιπάτον μου καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὴν
 οἰκίαν μου, ἤκουσα μίαν ἐξείαν κραυγὴν,
 καὶ παρατηρήσας κύβω μου εἶδον ἀνθρω-
 πὸν τινα πίπτοντα κατὰ γῆς ὑπὸ τὰ δέν-
 δρα, ἀκριβῶς ἔξωθεν τῆς οἰκίας ἐνός φίλου
 μου. Μία ἀξιαγάπητος μικρὰ κόρη, ἕως ἐν-
 νέα ἡ δέκα ἐτῶν ἡλικίας, ἐκράτει αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς χειρὸς ἦσαν δὲ καὶ οἱ δύο κο-
 σμῖως ἐνδοδυμένοι. Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ ἦτο μεθυ-
 σμένος μέχρι ἀναισθησίας! Βοηθούμενος
 ὑπὸ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του εἶχε φθάσει
 κλωνούμενος εἰς ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔδύνατο
 πλέον νὰ περιπατήσῃ περισσώτερον. Ἐπι-
 πτε βαρέως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμθημέ-
 νην ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ ἐστηρίχθη ὡς
 πτώμα ἐπὶ τινος δένδρου.

Ἡ δυστυχὴς μικρὰ κόρη εὐρίσκειτο εἰς
 τρεμερὸν φόβον! Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω
 ὅτι εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις πρότερον εἰς τοι-
 αύτην κατάστασιν τὸν πατέρα της, διότι
 ἐκράυγαζεν ἐπανειλημμένως καὶ μὲ φωνὴν
 σπαραξικάρδιον, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν δι-
 αδατῶν. «ὦ πάτερ μου, πάτερ μου! Σή-
 κω λοιπὸν! ὦ! τί νὰ κάμω ἢ δυστυχής;»
 Ἦτο ἀπηλπισμένη ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ πα-
 τὴρ, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ φροντίξῃ περὶ
 αὐτῆς, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ φροντί-
 σῃ οὐδὲ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ μικρὰ μὰς
 λοιπὸν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ βοηθήσῃ τὸν
 πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀβοήθητος καὶ ἐ-
 φράνετο ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἀποθάνῃ ἀλλὰ
 πῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ; Συνέλαβε τὴν χεῖρα
 του καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ἀνασπῶσῃ. Ἐ-

Ὁ Κεκρυμμένος Θησαυρὸς.

φώναζε μὲ τόσην ἀγωνίαν ὥστε ἐπὶ τέλους
 ἡ φωνὴ της διετρώπησε τὰ ἀναισθητὰ ὤ-
 τά του, καὶ κατέβαλεν ὅλας του τὰς δυ-
 νάμεις διὰ νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἐνθ' ἐδοκίμαζε
 νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἐπιπτε
 πάλιν ἀναισθητός, καὶ πάλιν ἐκ νέου ἀν-

τήγουν αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τῆς μι-
 κρᾶς κόρης. Ἐκείνη ἔμωε δὲν ἤθελε νὰ ἀ-
 φήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς της. Χωρὶς νὰ
 αἰσθάνηται ἐκείνος οὐδὲ νὰ ἐνοῇ τὴν ἀθλι-
 ότητα τῆς θυγατρὸς του παρετήρηε μὲ
 βλέμμα ἐξηγηρωμένον καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐ-

παύσει να στηριχθῆ εἰς τοὺς πόδας του. Ἐπὶ τέλους κάποιος διαβάτης ἐβοήθησε τὸ κοράσιον καὶ ὁ μεθυμένος ἀνεσηκώθη καὶ ἐβάδισε τραυλίζων. Ἡ μικρὰ ὁδήγει αὐτὸν μετὰ προσοχῆς καὶ φοβούμενῃ μήπως ἐπιπτει ἐπάνω της, ἐν τὸν ἐτράβα περισσότερον. Εἰς πᾶσαν στιγμήν παρατήρει μὲ τρόμον καὶ φόβον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ὁπότεν ἐκείνος ἐταλαντεύετο δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐκείνη ἐφάναζεν, «Ἄλλοίμονον εἰς ἐμέ! τί νὰ κάμω; Ἐλθε, πάτερ μου!»

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς μίαν στενὴν ὁδόν, τοὺς ἔχασα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦ μου, ἀλλὰ ἐπὶ πολλῶν ὁρᾶν ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἐνώπιόν μου τὴν θλιβεράν μορφήν τοῦ δυστυχῆς ἐκείνου κορασίου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐξέφραζε τὸν τρόπον καὶ ἡ παιδικὴ της φωνὴ ἐμαρτύρει τὴν ἀγωνίαν της καὶ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εἶχε καταδικάσει ὁ ἀπερίσκεπτος πατήρ της.

Διατί, μικροὶ μου ἀναγνώσται, σὰς λέγω τὴν ἱστορίαν ταύτην; Δὲν τὸ ἐννοεῖτε; Διὰ νὰ σὰς κάμω νὰ παρατηρήσητε τὸ ἀνδροπρεπὲς παρουσιαστικὸν καὶ τὴν ἀγαθὴν μορφήν τοῦ πατρός σας, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς τὰ τέκνα του στοργὴ οὐδέποτε ἐπισκοτιζεται ὑπὸ τῆς μέθης, ὁ ὁποῖος μὲ τόσῃ φρόνησιν καὶ μὲ τόσῃ ἐπιμέλειαν φροντίζει νὰ σὰς δώσῃ τὴν εὐτυλίαν καὶ διὰ νὰ εἰπῆτε ἐκ βάθους καρδίας, «Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι δὲν εἰμαι τέκνον μεθύσου πατρός!»

Σὰς λέγω τὴν ἱστορίαν ταύτην διὰ νὰ σὰς κάμω νὰ ὑποφασίσητε νὰ μὴ θέσητε ποτὲ εἰς τὰ χεῖλη σας οὐδὰ σταγόνα ἐκ τοῦ δηλητηρίου τούτου τὸ ὁποῖον ἐξαπατᾷ τόσας πολλὰς χιλιάδας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες ἄλλοτε ἦσαν εὐτυχῆ παιδία καὶ κοράσια ὅπως εἴθε σεῖς τώρα, καὶ οἵτινες δὲν θὰ ἐγίνοντο οἱ τυλαίπυροι ἄθλιοι δούλοι τῆς μέθης ὁποῖοι σήμερον εἶνε, ἐάν, ὁπότε ἦσαν εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἀπαφάσιζον νὰ μὴ πίνουσι ποτὲ πνευματικὴν ποτᾶ. Εἶνε δύσκολον νὰ παραιτήσῃ τις τὴν συνήθειαν ταύτην, ἐνῶ εἶνε εὐκόλωτον νὰ μὴ τὴν ἀποκτήσῃ. Ἐάν μίαν μόνον φερόν ἀρχίσῃτε νὰ πίνετε, θὰ καταστήσητε

ἐπὶ τέλους μέθυσοι. Καὶ ἐπὶ τέλους, μικροὶ μου φίλοι σὰς εἶπον τὴν ἱστορίαν ταύτην, διὰ νὰ σὰς κάμω νὰ βοηθήσητε μὲ φιλάνθρωπιαν καὶ ἀγαθότητα τῶν δυστυχῆ παιδία τὰ ὁποῖα ἐνεκὰ ἁμαρτιῶν καὶ ἀτιμιῶν τῶν γονέων τῶν καταδικάσθησαν νὰ ὑποφέρωσι καθὼς τὸ μικρὸν τούτο κοράσιον, νὰ βοηθήσητε, λέγω, ταῦτα ὅπως ἠθέλατε βοηθήσει ἄλλα τὰ ὁποῖα οὐδόλως ἔχουσι γονεῖς.

ΤΟ ΠΥΘΟΝ.

Τὸ πῶς ὄπισαν τῆς αὐγῆς
Χρῆσται τὰ β-υ-α τῆς γῆς,
Ἄρχεται τότε τὸ πηγνόν
Τὸ ἄσμα τ-υ τὸ πρῶινόν.
Ἡ ἀκακος αὐτοῦ φωνὴ
Τὸν Πλάστην ψάλλει καὶ ἐπαίνει.
Τὴν προσευγὴν τοῦ πηγνόν
Εὐθύνει πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εὐθὺς μετὰ τὴν προσευγὴν
Τῶν ἔργων κάμνει τὴν ἀρχήν
Ἡ νέαν κτίζει φωλιάν
Ἡ δὲ οὐρ τὴν παλαίαν.
Ζητεῖ τοὺς σκώληκας τῆς γῆς
Καὶ ὄρω φέρε τῆς πηγῆς,
Καὶ ἀπεύδει πρὸς τοὺς νεοτῆδας
Καὶ τρέφει πρόβουον αὐτοῦς.

Φεῖ μου, τοῦ φωτός πηγῆ,
Κ' ἐμὲ ἔβιον ἐν στοργῇ,
Νὰ σοὶ προσέρῃ ὡς τὸ πηγνόν
Εὐγὴν καὶ ὕμνον πρῶινόν.
Ἐδήγει με νὰ μὴ ἀργῶ.
Νὰ γίνω φιλοτὸς κ' ἐγὼ,
Κ' ἐργάτης ἔργων ἀρεστῶν.
Εἰς Σὺ τὸν μόνον θαυμαστόν.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΑΧΟΠΟΙΟΣ

(Ὑπὸ Α. Ι. Σ.)

Ὅταν ὁ Ὀρέστης ἦτο πέντε ἐτῶν, ἦτο ὀρσιότατον παιδίον, ὀλίγον φιλάσθενος, ὀλίγον ἀδύνατος, πολὺ ἀγαπημένος ἀπὸ τὸν πατέρα του, παρὰ πολὺ γαδευμένος ἀπὸ τὴν μητέρα του: μὲ ὀλίγας λέξεις ἦτο ἐν κελότῳ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὅλα τὰ καλά τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ δὲ ἀφότου ἐγεννήθη ἦτο ἄδύνατος καὶ φιλάσθενος, οἱ γονεῖς τοῦ φοβούμενοι μήπως τὸν χάσουν, ἐφροντίζον μὲ ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ

φαντασθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως τὸν καταστήσωσι δυνατὸν καὶ εὐρωστον.

Ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ συχνὰς φροντίδας τῶν ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς ταύτης υγείας, ἀφῆσαν τὸ παιδίον νὰ κάμῃ ὅτι ἠθελεν.

Ἐν τούτοις τὰ φαινόμενα εἶχον ἀπατήσαι τοὺς γονεῖς τοῦ Ὀρέστου. Ὁ Ὀρέστης ἦτο πολὺ ἰσχυρώτερος, ἀφ' ὅτι ἐνόμιζον αὐτὸν, ἀνετράφη καὶ ἐμεγάλωσε διατηρῶν πάντοτε τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἰσχύνητα καὶ ἀδυναμίαν.

Εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, μὴ δυνάμενος δὲ πολλάκις νὰ εὐχαριστῆ αὐτὰ, ἐστενοχωρεῖτο πολὺ. Ὁ Ὀρέστης ἐθοροῦβε τόσον πολὺ ὥστε ἦτο ἀνυπόφορος, ἐκινεῖτο πάντοτε θὰ ἐνόμιζες, μικρὸν μου ἀναγνώστα, ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος εἰς τούτο.

Πάντοτε ἄρθιος, κινούμενος, τρέχων, πηδῶν, δὲν ἐγνώριζε τί ἐστὶν ἡσυχία.

Ἄν δὲ καμμίαν φερόν ἡ μήτηρ τοῦ τοῦ ἔλεγε: «Ὀρέστη μου, ἡσύχασε θὰ κουρασθῆς!»

— Ὅχι, δὲν ἡσυχάζω, εἶδ' ἔγω, ἀπῆντα τὸ παιδίον, «Ὀρέστη, πρέπει νὰ κινῆται, νὰ τρέχῃ διὰ νὰ δυναμώσῃ.»

Ὁ Ὀρέστης εἶχεν ἀκούσει τὸν πατέρα του προφέροντα τοὺς ἀπερίσκεπτους τούτους λόγους ἐνώπιόν του, τοὺς ἐπαναλάμβανε δὲ ὡς ἕνας μικρὸς παπαγάλος καὶ τοὺς μετεχειρίζετο ὡς ὄπλαν ἐναντίον πάσης παρατήρησεως.

Ἐνώσφ ὁ Ὀρέστης ἦτο μικρὸς καὶ εἶχε πάντοτε πλεσίον του μίαν μικρὰν ὑπέρτριαν διὰ νὰ τὸν προσέχῃ, ἐνέμιζον ὅτι μόνον ζωηρὸς ἦτο, ἀλλ' ἅμα ἦλθεν εἰς θέσιν ὥστε γὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς ἐπιβλέψεως τῆς παιδαγωγοῦ, τότε ἐνέσπασεν ὅτι ἐκαμαν πολὺ κακὰ νὰ τὸν ἀφήνουσι νὰ κινῆται καὶ θορυβῆ καὶ ἅτι ἦ ὁ πολὺ δύσκολον νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἐπὶ τούτῳ.

Ἐκ τῆς βραδείας ταύτης ἀσθένεως οὐδόλως ἐταράχθη ὁ Ὀρέστης. Δὲν ἤκουε τὰς γλυκεῖας ἐπιπλήξεις τῆς μητρὸς του, ἢ ὁποῖα, διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠθελε νὰ τὸν δυσαρεστῆ, ὥστε τὸ παιδίον ἔκαμνε ὅτι τὸ κερφάλι του τῷ κατέβηκε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ συχνὰ τοῦ ἐδίδεν

ἀφορμὰς νὰ κλαῖῃ καὶ νὰ παραπονήται δι' ἐν πέναιμον, δι' ἐν κτύπημα ἢ διὰ μικρὰν τινα πληγὴν.

Καὶ πῶς ὄχι; ἀφοῦ ὁ Ὀρέστης δὲν ἔβλεπεν ἠθελε νὰ τὸ λαμβάνῃ, νὰ τὸ μεταφέρῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος, νὰ τὸ ἐξετάσῃ, νὰ τὸ παρατηρῆ διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ νὰ εὐχαριστῆ τὰς ἀρέξεις του, ὥστε ἦτο ἐπόμενον ἢ αὐτὸς νὰ πάθῃ τι ἐκ τῆς παρακοῆς του ἢ νὰ σπάσῃ τὰ πολύτιμα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀφῆγεν εἰς τὴν θέσιν των.

Δὲν παρήργετο λοιπὸν μίαν μόνην ἡμέραν χωρὶς ἢ αὐτὸς νὰ πάθῃ τι ἢ νὰ σπάσῃ ἐν ἀγγεῖον. Ἐάν εὐρίσκετο εἰς τὴν αἰθουσαν, ἠθελε καὶ καλὰ νὰ παίξῃ τὸν ἀστὸν ἢ τὸ τόπι: φαντασθῆτε τοιαῦτα παιγνίδια μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν! Ἐνοεῖται δὲ σίτε, καλὰ καὶ φρόνιμα παιδία, ὅτι ἐνῶ ἔτρεχε παίζων καὶ ἐκινεῖτο ἀτάκτως καὶ ἀποτόμως, ὅτε μὲν ἐν βάζον ἠθελε σπάσει, ὅτε δὲ καθίσεμα τι ἠθελε κρημνίσει, ποτὲ μίαν εἰκόνα ἔροιπτε κάτω, καὶ κάποτε τοὺς καθρέπτας ἔκαμνε κομμάτια.

Εἰς τὴν τράπεζαν ἐπίσης ἦτο ἀνήσυχος, ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ἐλαττικε διὰ τῶν ποδῶν, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἐνόμιζον δὲ τὴν ἀδελιότητα μὲ τὸν θέρυβον, ἀνετρεπε τὸ ποτήριον ἢ τὸ πινάκιόν του.

Εἰς τὸν κῆπον ἐπῆδα ἐντὸς τῶν ἀνθρώπων, ἔκοπτεν ἀνευ λύπης τὰ ὀρειότερα ἀνθὰ καὶ ἔθραυε τὰς καλῆτερας γλύστρας.

Εἰς τὸν περιπατοῦν, ἀντὶ νὰ περιπατῆ μὲ τρόπον καλὸν καὶ εὐγενῆ, καθὼς πρέπει νὰ κάμῃ κάθε κελῶς ἀνατετραμμένον παιδίον, ἔτρεγε καὶ ἐπῆδα ὡς μικρὸς τρελλός. Ἐάν ἄλλα παιδία τῆς ἡλικίας του τὸν προσεκάλλουν νὰ παίξωσι μαζί, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὰ μὲν, ἢ νὰ βλάψῃ τὰ δέ, ὥστε τὰ ἄλλα παιδία ἐναγκαλίζοντο νὰ τὸν ἀποσφάφωσαν. Δὲν ἠγάπα μόνον νὰ κινῆται ἀλλὰ καὶ νὰ κάμῃ κρότον, θόρυβον ἀπὸ τὸ ἀνοπάτωμα τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ ὑπογείου κρύσιου ὁ κρότος τὸν ὁποῖον ὁ Ὀρέστης ἔκαμνε. Ἄν δὲν ἐθοροῦβε ἐνεκεν ἀτυχημάτων τινος, ἐγέλα ἢ ἔβηλε μὲ ἄπλη τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων του. Μὲ μίαν λέ-

ξιν από πρωίας μέχρις εσπέρας έκαμνε τόν οικόν άνω-κάτω.

Με όλην τήν άδυναμίαν και έπιείκειαν της ή μήτηρ του προσεπάθη να τόν κάμει να ένοήσῃ ότι έπρεπε να μη θορυβῆ τόσοσ όταν διασκεδάζει.

Ό δέ μικρός ταραχοποιός προλαμβάνων άπάντα διά φωνής κολακευτικής: «Μαμα-κούλα, δέν είνε κακός ό Όρεστούλης, άφες με να διασκεδάζω.» Και μ' όλα ταύτα ό Όρεστής ήτο άνοπόφορος. «Όχι οι ύπηρεται δέν τόν ύπέφερον, άλλ' ούτε οι μικροί του φίλοι τόν έδέχοντο να παίξῃ μαζί των.

Τί λοιπόν έσήμαινε τούτο;

Έσήμαινε ότι ό Όρεστής ήτο άληθώς κακομαθημένον παιδίον. Είχε τήν άπαίτησιν, ένα όλιο οι μικροί του σύντροφοι ύποτάσσωνται εις τάς παραλόγους θελήσεις του και ύπακούωσιν εις τάς τρελλάς του επιθυμίας και τά άνήθητα έλαττώματά του, έπειδή δέ τάλλα παιδιά δέν έγαμνον ό,τι αυτός ήθελεν ήρχίζον από τής φιλονικείας και κατέληγον εις τά γροισκοπήματα, ό δέ Όρεστής, όστις ήτο έλίγον άδύνατος, πολ- λάκις τής έρωγεν από τους άλλους.

Έν τούτοις ό Όρεστής δέν ήτο κακός. «Όταν έκαμνε κακόν τι εις τους φίλους του, μετενόει άμέσως, και έλεγε προς τους επιπλήττοντας αυτόν: «δέν τό ήθελα, δέν τό έκαμα έπίτηδες.» Η δικαιολόγησις αυτή ήτο κακή. Ό Όρεστής έγνώριζε καλώς τούτό· διότι ή μήτηρ του πολλάκις του είχεν έπαναλάβει, ότι, διά να έχῃ τις φίλους και να τόν αγαπούν, πρέπει να φέρηται καλώς και να γνωρίζῃ να θυσιάσῃ τάς όρέξεις του εις τάς επιθυμίας τών άλλων.

Βεβαίως τοιαύτην συμπεριφοράν ούδέποτε έφαντάσθη ό Όρεστής, άλλ' άπ'έναντίας χερδραίνων τήν φωνήν του, ως να ήθελε να τόν φοβηθούν έλεγεν:

«Ό Όρεστής έτσι τό θέλει! ό,τι θέλω εγώ πρέπει να γίνηται!»

Αυστηρός ό Όρεστής όπως έφέρειτο εις τόν οικόν τών γονέων του, τό ίδιον έκαμνε και εις τάς οικίας τών άλλων, όπου ή μήτηρ του τόν έφερον όταν έκαμνεν έπισκέψεις ήτο και εκεί όχληρός, διέκοπτε πολ-

λλάκις τήν συνομιλίαν, έτράβα τήν μητέρα του από τό φόρεμα εις πᾶσαν στιγμήν λέγων: «έσκασα έδώ μέσα, σήκω να φύγω-μεν.» Η μήτηρ του έντροπομένη, διότι είχε τοιοῦτο παιδίον, ύπεχρεούτο να έγήρηται και ν' αναχωρή. (έπειτα συνέχεια.)

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

2 — Διατήρησις τών οδόντων.

Πρέπει να προφυλάττωμεν πολύ τους οδόντας, διότι οι οδόντες, καθώς όλαι τό γνωρίζομεν, χρησιμεύουσι διά τήν μάσησιν τών τροφών, άνευ τής οποίας ό στόμαχος θα ήτο άδύνατος να τάς χωνεύσῃ. Οι οδόντες λοιπόν συνδέονται, μετά τής θρέψως και τής υγείας του σώματός μας. Έπειδή όμως είναι εις καθημερινήν χρῆσιν, φθειρόνται εύκόλως, και πολύ περισσότερο όταν δέν προφυλάττωμεν αυτούς. Διά τούτο καθ' έκάστην πρωίαν, άμα έγειρόμεθα εκ τής κλίνης, πρέπει να πλύνωμεν τους οδόντας μας δι' έλίγου ύδατος και να τρίβωμεν αυτούς έλαφρώς διά μιās βούρτσας, ή διά μαλλίνου ύράσματος· προς τούτοις όμως πρέπει να προσέχωμεν μετά τό φαγητόν να πλύνωμεν τό στόμα μας πάλιν με ύδωρ, διότι μικρά τεμάχια τροφής, μένοντα μεταξύ τών οδόντων, προκαλοῦσιν έλίγον κατ' έλίγον τήν σήψιν και τήν καταστροφήν αυτών. Τους οδόντας επίσης τους καταστρέφουσιν αι όξυνοι ούσαι καθώς τά λεμόνια και τά τοιαύτα. Τό σπουδαιότερον δέ όπερ καταστρέφει τους οδόντας είναι ή κακή συνήθεια τήν όποιαν πολλοί έχουσι, μετά μιάν θερμήν τροφήν, άμέσως να πίνωσι ψυχρόν ύδωρ.

Άς προσέχωσιν οι αναγκάσται ήμών να φυλάττωσι τάς άνωτέρω συμβουλάς, διά να μη ύποφέρωσι τους φοβερούς πόνους τους όποιους προξενούσι οι φθαρμένοι οδόντες, και έπομένως να μη εύρεθώσιν εις τήν σκληράν ανάγκην να εκραζώσωσι τά πολύτιμα αυτά όργανα τής μασησεως, τά όποια ό Δημιουργός έδωκε διά να υπάρχωσι και να χρησιμεύωσιν εις τόν άνθρωπον.

ΚΑΓΚΑΡΟΥ.

Ότως ονομάζονται τά παράδοξα ταύτα ζώα εις τήν πατρίδα των, τήν Νεάν Όλλανδίαν. Εκεί οι καγκαρού ζώσιν άγγεληδόν τρεφόμενοι με χλόην, με φύλλα, με βλαστούς και με πανταία άλλα φυτά. Έπειδή, καθώς βλέπατε έν τή εικονογραφία, οι όπισθιοι πόδες των είνε παρά πολύ μεγαλύτεροι από τους έμπροσθίους, τό βάδισμα αυτών συνίσταται εις πηδήματα όπως και τό τών κονίχλων. Όταν θέλουσι να αναπαυθώσι λαμβάνουσι τήν στάσιν τήν όποιαν έχει ό έν τή εικονογραφία μας κα-

γκαρού. Άλλ' όταν καταδιώκονται θέτουσιν εις ένεργείαν όλην των τήν άνδρίαν και τήν καταπληκτικήν εύκνησάν. Οι έμπρόσθιοι πόδες ομοιάζουσι προς τάς χείρας, του πίθηκος.

Έν εκ τών κυριωτέρων χαρακτηριστικών των ζώων τούτων είνε ή τσίπη εκείνη τήν όποιαν έχουσι τά θήλας υπό τήν κοιλίαν των, και ήτις σχηματίζεται υπό μιās μεγάλης πτυχής του δέρματος. Τά νεογνά των καγκαρού γεννώνται παρά πολύ μικρά, σχεδόν ως έν μήλον! Τί λοιπόν θα άπεγί-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν.»

κ. Μ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΝ. Ἐάν ἔχητε τὸ θάρρος τῆς ἀθωότητος, πρέπει βεβαίως νὰ ἀπαντήσητε διὰ τῶν ἐφημερίδων εἰς ὅλα τὰ καθ' ἑμῶν ὑπὸ τοῦ κ. Σπουλιποῦλου γραφέντα ἐν ταῖς ἡμέραις 974, 976, 981, 986, 993, φύλλοις τοῦ «Τηλεγράφου». Δὲν πράττετε ὅμως τοῦτο, ἀλλὰ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν παιδῶν τοῦ Ἰουνίου ἐκθέτετε ἐν ὀλίγοις καὶ ὅσως σὰς συμφέρει τὴν ὑπόθεσιν. Ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ σας λέγετε: «Εἰς τῶν συντακτικῶν τῆς Διαπλάσεως διὰ μὲν τοῦ «Τηλεγράφου» γράφει: — Ἦνε ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐπισυναπτευμένῳ καταλόγῳ... κτλ — καὶ ἐκ τῶν χωρίων τούτου, ὡς νὰ ἐγράφη αὐτὸ μόνον τὸ ἄρθρον, ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ κρίνωμεν ἀφ' ἑαυτῶν περὶ τούτου οἱ μικροί σας συνδρομηταὶ καὶ οἱ φίλοι (καὶ ἐπιθυμοῦμε βεβαίως νὰ ᾄδω δικαίαι αἱ κρίσεις των αὐτὰι!) Ἄλλ' ἀφοῦ τὰς θέλετε δικαίως διατὶ παραλείπετε ἐν τῇ περιλήψει τῆς ὑποθέσεως τὸ ὀσυνιδέστερον μέρος ἐφ' οὗ θὰ στηριχθῶσιν αἱ δίκαιαι αὐταὶ κρίσεις; Διατὶ δὴλ. παραλείπετε τὰς κρίσεις τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ «Τηλεγράφου» τῆς 23 ἀπριλίου ἡμερ. 976, καὶ αἵτινες ἔχουσιν οὕτω: Ὁ ἀντίχριστος ἀκόρ (ἐννοεῖ αἶς, κύριε Καλοποθάκη) εἶνε εἰς ἐκ τῶν παρενοχλουμένων τῆν ἐκκλησίαν μας. Τὰ ἔργα του καθόσον ἐνδομοῦμαι ἔχουν ἀπαγορευθῆναι δὲν ἔχω ὑπ'

ὄφιν μου τὴν ἐγκώλιον, ἀλλὰ βεβαίως ΟΛΑ αὐτοῦ τὰ ἔργα πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγουν οἱ Ἕλληνοπαῖδες. — Δὲν εἶναι ἔργα σας ἡ Ἐφημερίς τῶν παιδῶν καὶ ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς; Ἐάν ἔχητε τὸ θάρρος τῆς ἀθωότητος, ἐπαναλαμβάνομεν, πρέπει νὰ ἀπαντήσητε διὰ τῶν ἐφημερίδων διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς μικροί σας συνδρομητὰς καὶ φίλους μόνον, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

κ. Ι. Ν. ΔΙΟΤΙ. Ἡ Ἀλληλογραφία καὶ ἡ σελὶς τῶν προβλημάτων καὶ ἐρωτήσεων γράφονται χάριν ὅλης τῆς οἰκογενείας. — κ. Κ. Βεβαίως πάντα τὰ παιδαγωγικὰ συστήματα τοῦτο ὑποστηρίζουσι ὅτι: ἡ ἀνατροφή τῶν παιδῶν δὲν ἔγκειται εἰς τὸ νὰ πλουτίωμεν τὴν διάνοιαν αὐτῶν διὰ γνώσεων αἵτινες μετ' ὀλίγον δύνανται νὰ ἐξλειφθῶσιν ἀπὸ τῆς μνήμης των, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν κρίσιν αὐτῶν, ἥτις εἶνε διαρκὴς καὶ σταθερά. Ἀπατάσθε ὅμως, ἐάν φρονήτε ὅτι εἰς τοῦτο τείνει καὶ τὸ μέχρι τοῦδε διέπον τὴν κατωτέραν παιδευσιν σύστημα ἐν τῇ πατρίδι μας.

— Κυρία... Ἐπειδὴ εἶνε δυσκολώτερον νὰ ευνεθίσῃ τις νὰ ἀκούη παρὰ νὰ φλυαρῆ, διδάξατε τῶρα ὅτε εἶνε εἰσέτι καιρὸς, τὸν Γεωργιάκην σας νὰ ἀκούη τοὺς ὁμιλοῦντας καὶ ἐπὶ τῆς ὁμιλίας αὐτῶν νὰ σὰς λέγῃ κατόπιν τὰς κρίσεις του νὰ μὴ ἀποκρίνεται δὲ ἢ εἰς ὅσα ἐρωτᾶται. Διὰ τοῦ μέσου τούτου βολύσκοπεῖτε τὴν καρδίαν τοῦ παιδὸς καὶ δύναντα νὰ μορφώσητε αὐτὴν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Γραφείῳ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἐν Κερκύρα παρὰ τῷ κ. Ι. Β. Τριβυζᾷ πρώτῳ βουλευτῇ, ἐν Κέα παρὰ τῷ κ. Ι. Ψύλλα ἱατρῷ, ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Ἀναστ. Φιλίῳ, ἐν Χαλιεῖδε παρὰ τῷ κ. Γ. Φιλαρέτῳ συντάκτῃ τῆς Εὐθείας, ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Ν. Κανακοπούλῳ, ἐν Χίῳ παρὰ τῷ κ. Θεοδ. Καρέβα ἐν πάσῃ ἄλλῃ πόλει ἢ χωρίῳ τοῦ κράτους παρὰ τοῖς κκ. ἑλληνοδιδασκάλοις καὶ δημοδιδασκάλοις οἵτινες ἔχουσιν ἀγγελίας ἡμῶν, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Γεωρ. Ἀσδέρῳ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. συνδρομητὰς νὰ ἀναγνώσκωσι μετὰ προσοχῆς τὰς γνωστοποιήσεις καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

— Ὅσοι ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἀλλασσοῦν κατοικίαν παρακαλοῦνται νὰ ποιῶσι τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν Διοῦθυνσιν ἐγκαιρῶς, διὰ νὰ μὴ ἐπέρχηται ἀπώλεια φύλλασίνων.

— Ἡ Διαπλάσις τῶν Παιδῶν ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς ἡθικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς βιβ-

λίου, οὗ ἀντίτιπον ἤθελε τῆς σταλῆ δωρεάν.

— Ὅστις ἤθελε κάμει δεκά συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ προκληθῶσι τὰς συνδρομὰς των, λαμβάνει ἐν φύλλῳ δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος, ὃ εἶ κάμην εἰκοσι συνδρομητὰς λαμβάνει τρία φύλλα.

Πᾶσα αἰτήσις ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφ. τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ἑδρὸς Αἰόλου, 23, παραπλευρῶς τῆς «Ἠραίας Ἑλλάδος».